

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 211/25
14.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић - Нинковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Цолић, адвокат из Београда, ул. Војводе Хрвоја бр. 25А, против туженог “Alo media system” d.o.o. Београд, са седиштем у Београду, ул. Косовска бр. 26, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из Београда, ул. Македонска бр. 44, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 205/23 од 07.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 205/23 од 07.11.2024. године у делу става првог изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог на исплату накнаде нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због повреде части и угледа у износу од 200.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 205/23 од 07.11.2024. године у преосталом делу става првог изреке, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени “Alo media system” d.o.o. Београд да тужиоцу АА из ... исплати износ од 20.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на приватност тужиоца, са законском затезном каматом почев од 07.11.2024. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправке пресуде, док се у преосталом делу, преко досуђеног износа од 20.000,00 динара а до тражених 200.000,00 динара на име накнаде штете због повреде права личности, са припадајућом законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, тужбени захтев тужиоца **ОДБИЈА** као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка, садржано у

ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 205/23 од 07.11.2024. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу исплати износ од 95.400,00 динара на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени “Alo media system” d.o.o. Београд да тужиоцу АА из ... плати износ од 18.000,00 динара на име трошкова другостепеног поступка, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се обавезе тужени “Alo media system” d.o.o. да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу и то: за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части износ од 200.000,00 динара и на име повреде права личности износ од 200.000,00 динара, односно све укупно износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом на тај износ почев од дана пресуђења па до исплате.

Ставом другим изреке је обавезан тужилац АА из ... да туженом “Alo media system” d.o.o. на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 81.500,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у целости, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражио.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/2011 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Апелациони суд налази да није учињена ни битна повреда поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом тужиоца посебно указује, јер првостепена пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно пресуђење, а изрека пресуде је јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, на интернет сајту www.alo.rs објављен је текст под називом “Упознајте ... који је милионер, ... му се обратио дирљивим речима” (ФОТО) са поднасловом следеће садржине: “... ужива у љубави са својим ... године млађим дечком ... који јој испуњава све жеље и води је на скупоцена и луксузна

путовања, а недавно је откривено да и све то финансира ...који ... и важи за имућног господина, како преносе медији. ... је поделио фотографију са оцем из ... Како су тада преносили медији, ... отац је угледни бизнисмен који зарађује милионе. Истина је да му син помаже колико може, али он наводно није ни приближно талентован као тата”. У оквиру текста, објављена је фотокопија објаве са Инстаграма на којој се налази фотографија овде тужиоца како ..., а поред њега на сувозачевом месту седи младић на чијем је инстаграм профилу објављена фотографија са текстом: “..., све знаш!!!”. Надимак тужиоца је “...” како га ословљава блиско окружење. Није постојала сагласност за објављивање предметне фотографије, а тужиоца пре објављивања овог текста нико није контактирао од стране туженог, нити се он обраћао туженом ради демантија.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је примењујући одредбу члана 10 став 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, одредбе члана 5, 9, 79, 117 став 1 Закона о јавном информисању и медијима, те одредбу члана 200 Закона о облигационим односима, нашао да објављене информације у спорном тексту немају лезиону способност да повреде част и углед тужиоца, нису непримерене, нити су проузроковале последицу у виду душевних патњи, које оправдавају признавање правичне новчане сатисфакције, већ да је текст усредсређен на питања о којима је јавност заинтересована, те имајући у виду чињеницу да је фотографија тужиоца објављена на инстаграм профилу који је доступан целокупној јавности, те да се самим тим тужилац саопштавању исте није противио, то је првостепени суд закључио да нема повреде части и угледа и права на приватност тужиоца, па је одлучио као у изреци.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно нашао да тужиоцу објављивањем спорног текста није повређено достојанство личности, односно част и углед, обзиром да је у овом делу, на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и дао јасне и ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, право на част и углед је право на поштовање људске личности и угледа које то лице ужива у средини у којој живи и ради. До повреде овог права долази када објављена информације поседује лезиону способност – способност да се нанесе штета, што је у конкретном случају изостало. Предметни текст, по оцени овог суда, не садржи увредљиве и погрдне тврдње о тужиоцу, нити вредносне судове изнете на начин којим се омаловажава личност тужиоца и у непримереној форми са циљем да се личност тужиоца омаловажи или дискредитује, те се не може сматрати да се ради о произвољном нападу аутора текста. Чињеница да су у тексту наведене нетачне информације у погледу тога да је тужилац представљен као ..., који је на друштвеним мрежама уписан као “...” (а чија емотивна веза са ... представља садржину текста и тиме привлачи пажњу јавности), није довољан услов за признавање накнаде нематеријалне штете, већ је потребно да исте поседују лезиону способност, односно да су својим садржајем подобне да повреде част и углед тужиоца (који услов овде није испуњен) и да је повреда проузрокована последицом у виду душевних патњи које оправдавају признавање правичне новчане накнаде.

При оцени свих околности конкретног случаја, и то да тужилац не спори

чињеницу да се са ... дружи уназад пар година и да често путују (што по самој логици ствари указује да је и његово окружење знало да му је пријатељ, а не отац), да је и сам тужилац на друштвеним мрежама уписан као “...” како је и наведено у предметном тексту, као и то да је тужиоцу “...” надимак (који навод, сам по себи, не звучи негативно и увредљиво), то и по налажењу овог суда, тужилац нема право на накнаду нематеријалне штете коју потражује, јер му објављивањем оваквих информација није повређено право на част и углед, па је сходно наведеном, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у наведеном делу, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Међутим, основано се жалбом тужиоца побија одлука првостепеног суда у погледу накнаде нематеријалне штете због повреде права на приватност, обзиром да је по оцени овог суда, првостепени суд погрешно применио материјално право, на чију примену другостепени суд пази по службеној дужности.

Наиме, заштита права на приватност гарантована је не само одредбом члана 80. Закона о јавном информисању и медијима, већ и одредбама чл. 8. и 10. став 2. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода – Европска конвенција. Будући да је ратификована, Европска конвенција је саставни део уставног поретка Републике Србије и непосредно се примењује (члан 16. Устава), а одредбе о људским правима се тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских права, као и пракси међународних институција који надзиру њихово спровођење (члан 18. став 3. Устава).

Са друге стране, несумњиво је да су и слобода изражавања и, са њом повезано, право на обавештеност, основна права која су такође гарантована Уставом (чл. 46, 50 и 51) и Европском конвенцијом (члан 10). Истина, ни право на поштовање приватног и породичног живота ни слобода изражавања нису апсолутна права. Приликом утврђивања да ли објављивање неке информације из приватног живота појединца представља недозвољено задирање у приватан и породични живот води се рачуна о правичној равнотежи која се мора успоставити између општег интереса заједнице и интереса појединца, при чему треба поштовати правило претежног интереса које одговора демократском друштву.

Сагласно одредбама ЗЈИМ, информација из приватног живота, односно лични запис не може се објавити без пристанка лица чијег се приватног живота информација тиче, односно лица чије речи, лик односно глас садржи, ако се при објављивању може закључити које је то лице (члан 80. став 1.). Изузетно од овога, објављивање је дозвољено ако у конкретном случају интерес јавности да се упозна са информацијом односно записом, претеже у односу на интерес да се спречи објављивање (члан 82. став 1.), при чему је ставом другим овог члана наведено више конкретних ситуација које омогућавају објављивање информације из приватног живота односно личног записа. Тако је одредбама члана 82. став 2. ЗЈИМ прописано да није потребан пристанак за објављивање записа оног лица које је запис наменило јавности, односно доставило медију у циљу објављивања (тачка 1) или лица које је својим јавним изјавама односно понашањем у приватном, породичном или професионалном животу привукло пажњу јавности и на тај начин дало повода за објављивање информације, односно записа (тачка 3) или ако се информација, однос запис, између осталог, односи на личност,

појаву или догађај од интереса за јавност, посебно ако се односи на носиоца јавне или политичке функције (тачка 2).

Независно од права на заштиту части и угледа, право на приватност је заштићено самостално, тј. небитно је да ли је оно што се објављује истинито или није. Довољно је да се објави податак или запис неког лица, па да дође до повреде права на приватност самим објављивањем, уколико лице није дало пристанак за објављивање и не постоје законски разлози за објављивање без пристанка лица. Дакле, за накнаду штете услед повреде права на приватност није потребна лезиона подобност као услов за остваривање накнаде, већ је довољно да је објављена фотографија без пристанка лица чији лик садржи, а сама фотографија не мора бити увредљива, односно лезионо подобна.

У конкретном случају, предметна фотографија тужиоца је објављена на инстаграм профилу његовог пријатеља ..., са чијег профила је тужени исту скинуо и објавио у оквиру спорног текста, а за које објављивање тужилац није дао сагласност у смислу одредбе члана 82 ЗЈИМ. По оцени овог суда, постављањем предметне фотографије на друштвену мрежу, тужилац није дао сагласност да се било ко послужи овом сликом и учини је доступном изван друштвене мреже, нарочито имајући у виду да тужилац није имао профил са којег је фотографија скинута, па је тужени повредио његово право на приватност јер се профил инстаграма у смислу члана 30 став 2 ЗЈИМ не сматра медијем и тужени без његове сагласности није смео да је преузме. Оваква фотографија се сматра приватном, чак и уз ознаку "јавног" односно "public" објављивања. Сходно томе, чињеница да је фотографија објављена на инстаграм профилу његовог пријатеља, не даје туженом за право да објави фотографију тужиоца без његове сагласности, као пратећу илустрацију за текст који се не тиче лица са чијег профила на друштвеној мрежи је фотографија преузета и неовлашћено објављена. Интерес јавности за објављивањем фотографије тужиоца на начин на који је то учињено спорним текстом не постоји и улога медија тиме није остварена.

Имајући предње у виду, Апелациони суд је нашао да је тужиоцу повређено право на приватност, па је полазећи од свих околности конкретног случаја и чињенице да се тужилац није обраћао туженом ради деманти и објављивања исправке информације, чиме је могао смањити штету, досудио тужиоцу износ од 20.000,00 динара, који по налажењу овог суда, представља правичну новчану накнаду за нематеријалну штету коју је том приликом претрпео у виду повреде права личности односно права на приватност.

Досудом већег износа накнаде који се тужбеним захтевом потражује не би се остварила сврха новчане накнаде нематеријалне штете, а то је да се оштећеном лицу пружи одговарајућа сатисфакција према значају повређеног добра и тежини повреде, већ би се поговорило недозвољеним лукративним циљевима. Стога је овај суд, обзиром на све околности конкретног случаја, преиначио првостепену пресуду у првом ставу изреке, у делу који се односи на повреду права личности тј. права на приватност, сходно члану 394 тачка 4 ЗПП, на тај начин што је обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара са каматом од дана пресуђења у смислу чл. 277 ЗОО, а у преосталом делу до тражених 200.000,00 динара, са припадајућом каматом, тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован.

Цењени су и други наводи тужиоца које су истакнути у жалби, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, то нису ни посебно образлагани сходно овлашћењу из одредбе члана 396 став 1 ЗПП.

Преиначењем дела одлуке о главној ствари, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка сходно одредби члана 401 тачка 2 ЗПП, па су тужиоцу према успеху у спору применом члана 150, 153 и 163 ЗПП према опредељеном захтеву за накнаду трошкова признати потребни и оправдани трошкови за вођење спора и то за састав тужбе износ од 9.000,00 динара од стране пуномоћника из реда адвоката, за приступ пуномоћника на једно неодржано рочиште износ од 9.000,00 динара, те за заступање на 4 одржана рочишта износ од по 13.500,00 динара, за састав жалбе на претходну првостепену пресуду износ од 18.000,00 динара, као и на име судске таксе на тужбу и одлуку износ од по 2.700,00 динара, све по АТ и ТТ важећој у време пресуђења, па је применом члана 401 тачка 3 ЗПП одлучено као ставом трећим изреке ове другостепене одлуке. На досуђени износ трошкова, досуђена је тражена законска затезна камата почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате, у смислу одредбе члана 277 ЗОО.

Како је тужилац делимично успео са жалбом, то му сходно одредби члана 153, 154 и 163 ЗПП, припадају трошкови другостепеног поступка и то на име састава жалбе у износу од 18.000,00 динара, који износ је обрачунат према вредности предмета спора у којем је успео и важећој АТ, па је применом одредбе члана 165 став 2 ЗПП одлучено као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић